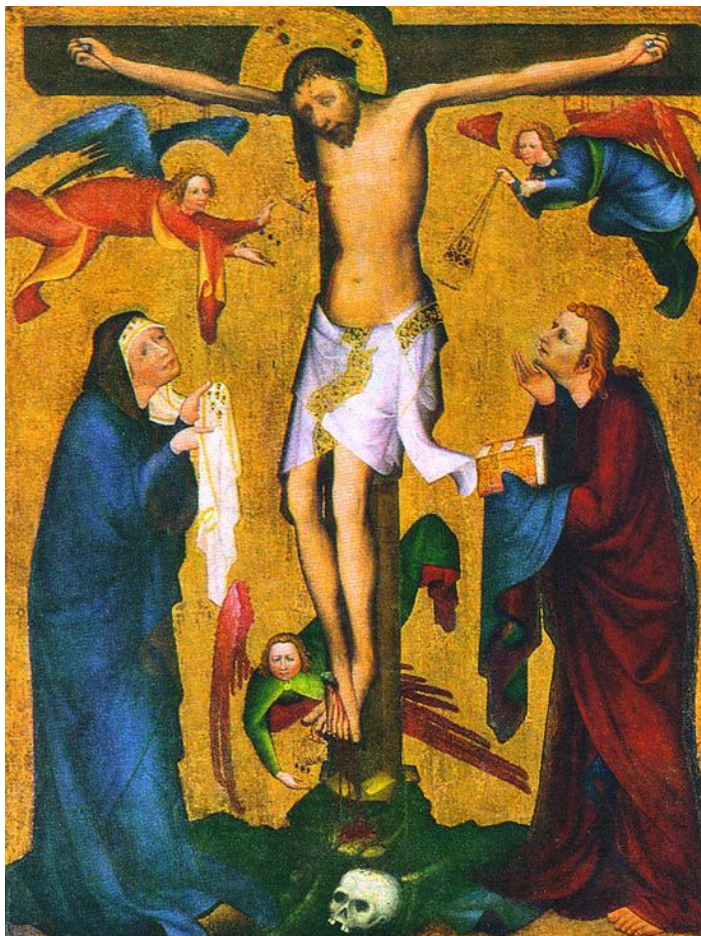

Zpravodaj pražské farní obce starokatolické církve

KŘIŽOVATKA

duben 2011

5. ročník / 4. číslo

„Dokonáno jest.“

Slovo úvodem

Milé sestry, milí bratři,

sice už víme, že Kristus vstane z mrtvých, ale někdy nám je, jako bychom nevěděli. Ačkoliv předpověděl své Vzkříšení, cítíme daleko více blízkost smrti a toužíme po Vzkříšení nejen jako po zásadní události naší Spásy, ale též, a možná především, jako po úlevě. Někdy si říkám, zda Církev onu předvelikonoční těžkost nepřehání. Ve východních chrámech stojí zobrazení Ukřižovaného pouze nad svícemi za zemřelé a stráží onen poločas mezi smrtí a vzkříšením, onen čas svíček. Ikona potom patří Zmrtvýchvstalému. Kéž jsme i my živoucími ikonami Vzkříšeného Pána!

Kalendář farní obce

Pravidelné bohoslužby

Neděle 10⁰⁰ - eucharistická slavnost u sv. Máří Magdalény

Neděle 11⁰⁰ - eucharistická slavnost v angličtině u sv. Klimenta

Neděle 17⁰⁰ - eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Úterý 18⁰⁰ - eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Čtvrtek 18⁰⁰ - eucharistická slavnost u sv. Rodiny

Pátek 17⁰⁰ - eucharistická slavnost u sv. Vavřince

Čtvrtek 18⁰⁰ - setkání nad Biblií v Communiu

Událo se

Popeleční středou 9.3. začala postní doba, čas přípravy na Velikonoce.

25.3. proběhlo na biskupském ordinariátu setkání presbyteria.

Kalendárium

Katedrál ní chrám sv. Vavřince:

Květná neděle 17. 4. v 17.00 – eucharistická slavnost se svěcením ratolestí

Úterý 19.4. v 18.00 eucharistická slavnost se svěcením olejů

Zelený čtvrtek 21.4. – památka Poslední večeře Páně

19.00 - eucharistická slavnost s mytím nohou a getsemanská meditace

21.00 – křížová cesta na Petříně s ekumenickou účastí

Velký pátek 22.4. – památka utrpení a smrti Páně

18.00 – křížová cesta na Petříně, 19.00 – liturgie Velkého pátku

Bílá sobota 23.4. – Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

21.00 – liturgie velikonoční vigilie se křtem

Středa 20.4. v 18.00 v rotundě Nalezení sv. Kříže – Sedm Kristových slov na kříži

Narozeniny v dubnu slaví: Jozef Husovský, Karel Štýbr, Eliška Strakošová, Jan Ziegler, Eva Kratinová, Jitka Tykalová. **Přejeme hojnost Božího požehnání.**

Nedělní a sváteční čtení

3. dubna - 4. neděle postní

1S 16, 1-3

Ž 23

Ef 5, 8-14

J 9, 1-41

Dnešnímu evangelnímu čtení musíme pozorně naslouchat. Pán zde nehovoří o tom, že všichni slepí či jinak postižení jsou postižení proto, aby se na nich zjevily skutky Boží. Hovoří o konkrétním slepci a o konkrétním Božím skutku, který na něm hodlá vykonat: jeho uzdravení. Utrpení je následkem porušení lidské podstaty vinou zneužití svobodné vůle ve snaze o bohorovnost, kterého se dopustili první lidé v Ráji. Bůh jej dopouští, jen aby naši svobodu zachoval. V žádném případě jej nezpůsobuje, a už vůbec ne za trest. Trestají toliko lidé (buď trestáním na místě Boha nebo tvrzením, že provinilce tím či oním trápením trestá Bůh – obojí je rouhání). Nejčastěji se pak trestáme každý sám, jen výjimečně

spravedlivě. Je otázkou, zda vůbec existuje spravedlivý trest a i tuto otázku dnešní Evangelium, byť možná až při opětovném čtení, klade. Lidské tresty mají dva významy – odvetou uklidnit bolesti a vášně poškozených a odstranit viníka od páchání dalšího zla. Optimisticky se přidává třetí význam: poskytnout provinilci příležitost zamyslet se a napravit – to snad dovedou humánní tresty dnešní doby, rozhodně ne ty biblické. Víme tedy již, že utrpení není Boží trest. Má-li utrpení nějaký pozitivní význam, pak trojí: vede bližní k účinné pomoci trpícímu, připomíná lidem vlastní křehkost a porušitelnost a vede je tak k odpovědnosti, a vzbuzuje naději na Boží uzdravení. Prosme o tuto naději pro všechny trpící, ale nikomu ji nevnučujeme.

10. dubna – 5. neděle postní

Ez 37, 1-14

Ž 130

Ř 8, 6-11

J 11, 1-45

Když se učedníci dozvědí o Lazarově smrti, okamžitě pomyslí na svoji smrt. Ta přece jim i jejich Mistrovi na cestě do Judska hrozí. Jako by nevědomky odhalili význam Kristovy smrti a jako by proto zvolili tu nejsprávnější odpověď: půjdeme s Kristem a s ním zemřeme. Snad jen v tom je jejich, potažmo i naše slabost, že s Lazarem by se jim umřít nechtělo. A přesto sdílíme svou smrtelnost se všemi lazary, blízkými i vzdálenými; snášíme společně osudy v životech i ve smrti a snad jen v tom, že přijímáme lidský úděl a neseme vzájemně svá břemena, i to nějtěžší, „zasluhujeme“ si společný osud s Bohem. Jako jsme si v životě i smrti podobni s bližními, jsme si v životě i smrti podobni s Kristem. V smrti dočasné, poražené a bezmocné, v životě vítězném, naplněném a věčném.

17. dubna – Květná neděle

Iz 50, 4-9a

Ž 31

Fp 2, 5-11

Mt 26, 14-27, 66 nebo Mt 27, 11-54

V našem čtení zaznívají dvě důležité otázky i odpovědi. „Co mi dáte“ Já vám ho zradím.“ Oni mu určili třicet stříbrných. „Kde chceš, abychom ti připravili

velikonoční večeři?“ On je poslal do města k jistému člověku, aby mu řekli: Mistr vzkazuje: Můj čas je blízko, u tebe budu jíst velikonočního beránka.

Otázka zrady a věrnosti není tak jasná, jak se zdá. Všichni apoštolové se táží, zda oni nejsou těmi zrádci, vždyť mohli i nevědomky zradit, zapřít, ublížit... Možná si v mysli připomínali, co vše udělali a kde mohli selhat. Měli se ptát ne „co“, ale „jak“. Jidáš se ptal instituce, individuí cloněných anonymitou moci a úřadu, jak mu může prospět, co mu může dát. Ostatní apoštolové se ptali milované osoby, jak jí mohou prospět, kde ji mohou pohostit.

Nemilovali Ježíše více, než Jidáš. On ale zvolil cestu instituce, davu, anonymity, neosobní ideologie a velikášských cílů, to vše Ježíš zklamal svým nenásilným a sebedarovným mesiášstvím. Oni šli cestou lásky ke konkrétní bytosti a touhou sdílet s ní významné okamžiky. Tak se snad ani zradit nedá.

21. dubna - Zelený čtvrtek

Ex 12, 1-4(5-10) 11-14

Ž 116

1K 11, 23-26

J 13, 1-17.31b-35

Příběh o mytí nohou prozrazuje záludnost symbolů. Petr nejdřív pochopí mytí nohou jako symbol ponížující služby a otřesen prchá do jiného symbolu: umytí hlavy a rukou na znamení čistoty. I my někdy prcháme z jednoho symbolu do druhého a v symbolickém světě církve o ně není nikdy nouze. Přitom některé jsou samy tím, co vyjadřují, a z těch se vykrucuje těžko. Mytí nohou je symbol služby i služba sama. Taktéž Eucharistie je symbolem Krista a zároveň svátostným Kristem samým. Snad pro tuto obdobnou totožnost symbolu a symbolizovaného (a zároveň vzájemný přesah: vždyť umýt špinavé nohy je více, než to naznačovat a vyjádření nesobecké služby bližními je více, než namočení několika chodidel) považují některé církve mytí nohou za svátost. Nechť má Církev symboly a kéž má i jejich obsah. Jedině tak bude sama sebou.

22. dubna – Velký pátek

Iz 52, 13-53,12

Ž 22

Žd 10, 16-25 nebo Žd 4, 14-16;5,7-9
J 18, 1-19,42

Není smrt sama o sobě, je jen něčí smrt. Ježíš Kristus svou smrtí přemohl smrt všech, kteří zemřeli od počátku světa, kteří zemřou do konce času, a nádavkem ještě smrt Boha. Zemřel jistě za nás, ale byla to jeho smrt, i s bolestí, i s úzkostí. A byť Bůh koná neopakovatelně a jednou pro vždy, nikdy nejedná jen „protentokrát“. Ovoce jeho činů sklízíme dodnes a, protože jsme stále tíživí lidé, obklopujeme události stále týmiž okolnostmi. Mnozí prožívají smrt Boha, mnozí se z Bílé Soboty neprobudí do Neděle Vzkříšení. Cítí, že se narodili do světa, ve kterém ten, po kom by nejvíce toužili a koho by nejvíce milovali, není. Ale proto Bůh ještě nedovrší čas, aby k nám v čase našich životů a v prostorech našeho obývání mohl ustavičně přicházet. Nic není ztraceno. Snad jen dobrý vkus těch křesťanů, kteří naše „velkopátečníky a bělosobotníky“ obviňují z bezbožnosti a lhostejnosti. Rouhají se, podobně jako někdo, kdo by si pod křížem s trpícím Kristem mnul ruce, že už je vyhráno.

24. dubna – Zmrtvýchvstání Páně (ráno)

Sk 10, 34-43 nebo Jr 31, 1-6
Ž 118
Ko 3, 1-4
J 20, 1-18 nebo Mt 28, 1-10

Kristus vstal z mrtvých a je oděn ve světle. V témž světle, v jakém zazařil při Proměnění na hoře Tábor. Jde o nestvořenou energii Boží. Boží podstata je jako slunce a Jeho energie jako paprsky. Je vně Boha a přesto je Bohem. Ponechává Boží podstatu tajemnou a nepoznatelnou, ale dává nám důvěrně poznat Boha v jeho energiích. Z nich nás ostatně upředl, jakož i celý svět. Ale nám lidem dal zvláštní dar, stvořil nás ke svému obrazu, který mimo jiné spočívá v tvořivosti. I my lidé máme pro druhé nepoznatelnou podstatu – aby nás druhý mohl bezezbytku poznat, musel by být alespoň na okamžik tak trochu námi (tak myslel už starý Aristoteles!). Kde by byla jedinečnost, kde by byla svoboda? Zato ve svých energiích, ve své tvořivosti, vlivu na okolí a patrnosti ve světě, ve svém vnějším vzhledu a tolik prozrazujícím výrazu, v souhrnu našich zvyků a postojů,

které jsou ještě námi ale už přesahují hranice našich těl, v tom jsme druhým poznatelní, v tom se s druhými můžeme sdílet. Jako Bůh napsal nás, tak my píšeme třeba báseň... nebo ikonu. Sám Syn je ikonou Otce, a my jsme stvořeni k obrazu Otcově podle podoby Syna. Všichni jsme ikonou Krista. Ale mějme na paměti, že ikonou Jezulátka je každé miminko, ikonou putujícího Krista každý chud'as a bezdomovec, ikonou Krista na kříži každý trpící... A že Kristus přebývá v obecenství Svaté Trojice, ani my nežijeme sami. Jsme též ikonami svých bližních. Lásku ke své rodině například připomínáme podobností rysů, a svědčíme pro ni *podobností*. Vzdáleným lidem se zato podobáme pramálo, a vydáváme svědectví lidské jedinečnosti a svobodě skrze *nepodobnost*. A zde se vracíme na začátek naší úvahy: jsme Bohu nepodobni v podstatě a podobni v energiích, a **obojím** jsme jeho ikonou. Kéž jsme dnešního velkého dne v předjímce, a jednou v plnosti, ikonami Krista Zmrtvýchvstalého a Oslaveného!

Farní vyúčtování za měsíc březen 2011

Příjmy:

sbírky rotunda:	2.738,-
sbírky sv. Vavřinec	2.153,-
příspěvky, dary	3.400,-
CELKEM	8.291,-

Výdaje:

telefon:	1.084,-
CELKEM	1.084,-

ROZDÍL: +7.207,-

Stav účtu k 1.4.2011: 794.531,-

Stav pokladny: 34.657,-

CELKEM: **829.188,-**

Křížovatka – měsíčník. Vydává Farní obec starokatolické církve v Praze.

Vydáno : 1. 4. 2011 Neprodejné.

Kontakt: Na Bateriích 27, 162 00 Praha 6; email: stkat@starokatolici.cz; <http://praha.starokatolici.cz>

© 2011